

Poezia

Bragagiu

Susură văile în noapte
Ca vocea lină a femeii
Și visele - cireșe coapte
Își răsunară plin cerceii.

Adie-un vânt și-o fremătare
Trece prin suflete poveste
Că surioarele lui Soare
Palpită-n undele celeste.

O liniște pășește-n luncă
Ca pentru salbă să-și culeagă
Bătăi de râu, ecou de muncă,
În piedici herghelia-ntreagă.

Din Lună vine moșul Ene
Cu coama-i lungă și bălaie
Și ca pe clape fug pe gene
Degete suple și vioaie,

Torcând din raze mici și dalbe
Iar amintirile din aștri
În rozoviul pur de nalbe
Și-n glasul anilor albaștri,

Din care se aud străbunii
Voroava petrecându-și blândă
Printre mătăsurile Lunii
Curgânde-n bucle unduinde.

Lângă cascada dalbă-n spume
Prea mică zgomot ca să facă
Parcă departe de la lume
Inima dorul își încarcă.

De frumusețe încântată
Visează cineva să vină
Să vadă cât de minunată
Este o tihnă de Lumină.

Alături scrie veșnicia
Cuvintele ei luminoase
Ca să-nveșmânte Poezia

Frumoasă-n suflete frumoase.
Victor Bragagiu